

בא וראה, בזמן שעמדו ישראל על הר סיני, נראתה להם השכינה בכל הפדרים שיכולה להראות [בכל] הזמנים. וסוד הדבר, ולכל המורא הגדול. הגדול – בגלל שכולל הכל, ולכל [המדרגות האלו] הוכנו ישראל על ידי משה. וזה סוד: ויצא משה את העם (וגו') [לקראת האלהים] (שמות יטו), שפמו שנתגלו המדרגות לפי סודות [עליונים] הנמצאים לכל זמן, כך ישראל הוכנו כנגדם בודאי. אשרי חלקם.

ותא חזי, בזמנא דקימו ישראל על טורא דסיני אתחזיא (בכ) להו שכינתא בכלהו סדרין דיקלת לזמנא לאתחזאה. ורזא דמלה ולכל המורא הגדול. הגדול בגין דכליל פלא. ולכלא אזדמנו ישראל ע"י דמשה. ורזא דא ויצא משה את העם וכו', דכמה אתגליאו דרגין לפום רזין לאשתכחא לכל זמנא, הכי אזדמנו ישראל לקבליהו ודאי. זכאה חולקיהון.

ליל כ"ה באדר

והנה מטמרו"ן השר הגדול בא, פתח ואמר, רבי רבי: והמשפלים – אלו מעמים ונקודות. זיהירו פוהר הרקיע – זה ספר תורה, שישם נמצאים תגים ואותיות.²² ובשעה שעולים לקרוא בו, מתעוררים אותם מעמים ונקודות, להתגלות בהם.

והא מטטרו"ן שרא רבא אתי ואמר, ר' ר' והמשפלים אלין טעמים ונקודות. וזיהירו פוהר הרקיע דא ספר תורה דתמן קימין תגין ואותיות. ובשעתא דסלקין למקרי בה אתערו אנון טעמים ונקודות לאתגלאה בהו.

ומי שעולה לספר תורה צריך לברך בראשונה,²³ כדי להמשיך פח לעצמו לתקן תקונו. וסוד הדבר, כל המברך מתברך.²⁴ ואם תאמר, מה היא הברכה

ומאן דסליק לספר תורה אצטריך לה לברכא בקדמיתא, בגין דיתמשך חילא לגרמה לאתקנא תקוניה. ורזא דמלה כל המברך מתברך (סוטה לח). ואי תימא

22. בספר תורה אין יש אלא תגים ואותיות ולא טעמים ונקודות עיין קל"ח, פתח כג.

23. עי' מגילה כא, ע"א, על עליה לדוכן, ראה פרי עץ חיים, שער קריאת ס"ת, סוף פ"א.

24. ע"פ סוטה לח ע"ב ושם: "כל כהן שמברך מתברך"; זהר עקב, רעב, ע"ב; ראה גם כן קומץ המנחה ח"ב, לב (ר' צדוק): "והברכה להשם יתברך היא עצמה ברכה לנברא... וכמ"ש כל המברך מתברך". ולא עלה בידי מקור אחר של המימרא הנ"ל; בכתבי רמח"ל עי' לעיל הקדמה, ד"ה: ובגין דכלא מתברכין; אוצרות רמח"ל, רות, עמ' קצד: "ויאמר לקוצרים ה' עמכם - כל המברך מתברך ראשונה"; תקט"ו תפלות, ת' קול; תסט.

[שמתברך בזה הקורא]? אלא כמו שנאמר: ברוך יהוה חילו ופעל ידיו תרצה (דברים לג, יא). שאם הקדוש ברוך הוא לא נותן פח לכן אדם, הוא לא יכול לתקן תקונים למעלה כלל. והוא [דהיננו הקדוש ברוך הוא] קורא ואומר: מי הקדימני ואשלם (איוב מא, ג).²⁵ אלא: ברוך יהוה חילו, בתחלה, לתת לו פח בודאי. ואחר כך: ופעל ידיו תרצה. לפיכך מי שמברך ממשד ברכה לעצמו, [שהו] הפח והתקף לתקן אותו התקון.

והברכה: אשר בחר בנו וכו' נותן התורה - זו אימא.²⁶ שהתורה היא [עומדת] למטה [מצד עמודא דאמצעיחא - ז"א], ומי שרוצה לתקן אותה, צריך לטול רשות מאימא, שהיא שורה עליו [על ז"א] תמיד.

ומי שנוטל אותה [את התורה] בלא ברכה, מגלה פרוד חס ושלום [בין אימא לז"א], וכאלו גזול אותה. וזה סוד: על עונכם את תורתי (ירמיה טיב), וזה נתבאר (בנדרים פא, א).²⁶ לפיכך, אסור לפתוח את הספר [תורה] עד שמברכים. אולם בהתחלה יראה באיזה מקום עומדים²⁷ וכיפה את הספר, עד

מאי ברכתא. אלא כד"א: ברוך ה' חילו ופעל ידיו תרצה (דברים לג, יא). דאי לאו דקודשא בריך הוא זיהב חילא לבר נש, לא זכיל איהו לאתקנא תקונין לעלא כלל. ואיהו קרי ואמר: מי הקדימני ואשלם (איוב מא, ג). אלא ברוך ה' חילו, בקדמיתא, למיהב לה חילא ודאי. לבתר ופעל ידיו תרצה. בגין כך מאן דבריה משיף ברכתא לגרמה, חילא ותקפא לאתקנא ההוא תקינא.

וברכתא אשר בחר בנו וכו' נותן התורה, דא אמא. דאורייתא איהי לתתא, ומאן דבעי לאתקנא לה, אצטריך לנטלא רשו מאמא, דאיהי שראת עלה תדיר.

ומאן דנטיל לה בלא ברכתא אחזי פרודא חס ושלום, וכאלו גזול לה. ורזא דא על עזבם את תורתתי (ירמיה ט, יב) והא אתמר (נדרים פא, א). בגין כך אצטריך דלא למפתח ספרא עד דמברכין. אלא בקדמיתא יחמי באן אתר קימין, ויסתם ספרא, דעד לא נטיל רשו מאמא. פדין אצטריך לה לאהדרא

²⁵ עי' ויקרא רבה פ' כג, אות ב.

²⁶ בינה, עי' זהר יתרו ח"ב פה ע"א, שממנה יוצאת התורה.

^{26*} "אמר רב יהודה אמר רב [הגהות הב"ח: לומר] שאין מברכין בתורה תחלה".

²⁷ עי' ש"ע אורח חיים קלט, סעי' ד; שער הכוונות, ספר תורה פ"ג. ע"ע לקמן אצל מס' 55.

שִׁיבְקֶשׁ רְשׁוֹת מְאִימָא. או צְרִידְ הוּא
לְחִזּוֹר פְּנִי לְמִין.²⁸ וְסוּד הַדְּכָר: וְתוֹרָה
אוֹר (מְשָׁלִי וּבִנִּי), [וּפְנֵה לְמִין] פְּרִי
לְעוֹרֵר הַתְּקוּן בְּמִקוּמוֹ פְּרָאוֹי. וְכֹאֲשֶׁר
[הַעוֹלָה] רוּאָה בְּמִקוּם שְׁנַמְצָאִים בּוֹ,
יִתְעוֹרֵר לְעוֹרֵר הַתְּקוּן לְמַעַלָּה עַל יְדֵי
הַבְּרָכָה.

וּמִי שִׁיזְדַּע רְזִין גּוֹ צְרוּפֵי שְׁמָהֵן פְּדָקָא
שְׁמוֹת בְּמִו שְׁרָאוֹי, יִכּוֹל לְהַמְשִׁיד
מְלֻמְעָלָה לְמַטָּה אוֹר חֻזָּק. וְאִם תְּאֹמַר,
מָה הֵם צְרוּפֵי שְׁמוֹת? בֹּא וְרֵא, אֵין
לָךְ פְּסוּק שְׁלֵא מְצַטְרָפִים בּוֹ בְּמָה צְרוּפֵי
שְׁמוֹת.²⁹ וְכָל פְּסוּק מִתְחַבֵּר תָּמִיד, רֵאשׁוּ
בְּסוּפּוֹ וְסוּפּוֹ בְּרֵאשׁוֹ, הַכֹּל בְּסוּד אַחַד.
מִתְחִיל מִהַתְחִלָּה עַד הַסּוּף, וְחוֹזֵר אַחַר
כֵּךְ מְסוּפּוֹ לְתַחֲלָתוֹ [יִשְׂרָאֵל וְהַפּוֹד]. עַל
דְּרָךְ זֶה [גַּם] כָּל הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁהֵן פְּתוּחוֹת
וְסִתּוּמוֹת, כְּלֵן מִתְקַשְׂרוֹת כֵּךְ, הַתְּחִלָּה
וְסוּף, לְהַתְחַבֵּר בְּאֶחָד בְּכָל הָאוֹתִיּוֹת
שְׁלֵהֵן. לְפִיכֵךְ סֵפֶר תּוֹרָה צְרִידְ שִׁיחִיָּה
שְׁלָם, בְּתִקּוּן פְּרָאוֹי שֶׁל חֲסֻרוֹת וִיתְרוֹת.
הִנֵּה אִם אוֹת אַחַת שְׁנַצְרַכַּת לֹא נִרְאִית,
או שְׁנַמְצָאת יִתְרָה, הַצְרוּף לֹא עוֹלָה
בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה.³⁰ אֲלֵא
[צְרִידְ] שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה בְּתִקּוּן שְׁלָם, כְּמוֹ
לְמַעַלָּה.

וְאִם תְּאֹמַר, מָה הוּא סוּד הַפְּרָשִׁיּוֹת?
בֹּא וְרֵא, כָּאֵן וְדֵאֵי יֵשׁ סוּד עֲלוּיִן

אִפֵּה לְמִינָא, וְרִזָּא דְמַלְּהָ וְתוֹרָה אוֹר
(מְשָׁלִי וּ, כֵג) בְּגִין לְאַתְעָרָא תְּקוּנָא
בְּאַתְרָה פְּדָקָא יְאוֹת. וְכֵד חֲמֵי בְּאַתְר
דְּקִימִין בֵּה, יִתְעַר לְאַתְעָרָא תְּקוּנָא
בְּבִרְכַתָּא לְעֵלָא.

וּמֵאֵן דִּיזְדַּע רְזִין גּוֹ צְרוּפֵי שְׁמָהֵן פְּדָקָא
יְאוֹת, יִכִּיל לְאַמְשַׁכָּא מְעֵלָא לְתַתָּא
נְהִירוֹ תְּקִיפָא. וְאִי תִימָא מְאִי צְרוּפֵי
שְׁמָהֵן. תָּא חֲזִי, לִית לָךְ קְרָא דְלֵא
אַצְטְרָפוֹ בֵּה בְּמָה צְרוּפֵי שְׁמָהֵן. וְכָל
קְרָא מִתְחַבֵּר תְּדִיר רִישָׁה בְּסִיפָה וְסִיפָה
בְּרִישָׁה, כֹּלָא בְּרִזָּא חַד. שְׂרֵי מְשִׁירוּתָא
לְסִיּוּמָא. וְסָלִיק אַבְתְּרָה מְסִיּוּמָא
לְשִׁירוּתָא. כְּגוּנָא דָא כְּלֵהוּ פְּרָשִׁין דְּאֵנוּן
פְּתוּחוֹת וְסִתּוּמוֹת, כְּלֵהוּ מִתְקַשְׂרֵן הֵכִי,
שְׁרוּתָא וְסִיּוּמָא, לְאַתְחַבְּרָא כְּחַדָּא
בְּכֵלֵהוּ אֲתוּן דְּלֵהוּן. בְּגִין כֵּךְ סֵפֶר תּוֹרָה
אַצְטְרִידְ לְמַהוּי שְׁלִים בְּתִקּוּנָא פְּדָקָא
יְאוֹת דְּחֲסֻרוֹת וִיתְרוֹת. דִּהָא אִי אֵת חַד
דְּאַצְטְרִיכַת, לֹא אֲתַחֲזִיאַת, או
דְּאַשְׁתַּכַּחַת יִתְרִי, צְרוּפָא לֹא סָלִיק
בְּאַתּוּי בֵּהוּא פְּרָשָׁתָא. אֲלֵא כֹלָא יֵהָא
בְּתִקּוּנָא שְׁלִים כְּגוּנָא דְלְעֵלָא.

וְאִי תִימָא רְזָא דְפְּרָשִׁין מְאִי אִיהוּ. תָּא
חֲזִי, דִּהָכָא וְדֵאֵי רְזָא עֲלֵאָה לְחַפְיָמֵי

28. עי' גם במדבר רבה פ' כב, אות ט.

29. עי' זהר יתרו, ח"ב, פז, ע"א; רמב"ן על בראשית, הקדמה.

30. עי' גם עירובין יג, ע"א.

לְחַכְּמֵי לֵב. בְּשַׁעַה שְׁנַתְעוֹרְרוּ כָּל
הַפְּסוּדוֹת שֶׁל הַנְּבִרָאִים, כָּלֵם נִכְלְלוּ
בַתּוֹרָה³¹ לְהַתְקִין לְמַעַלָּה בְּרֵאוּי. וְהַכֵּל
הַתְחַלֵּק לְחַמֵּשׁ, וְאֵלּוּ חַמֵּשֶׁה סִפְרֵי
הַתּוֹרָה. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה חַמֵּשֶׁה? אֵלֶּיךָ
סוֹד הַדְּבָר: מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ
וְתַקּוּפְתּוֹ עַל קְצוֹתֵם (תְּהִלִּים יטו), מִה' מוֹה'
הוּא³² לֹקֶחַ וְלֵה' הוּא הוֹלֵךְ. דְּכַתְּיב:
וְזָרַח הַשָּׁמֶשׁ וּבָא הַשָּׁמֶשׁ (קֹהֵל א,ה).
לְפִיכֵךְ הַכֵּל בְּחַמֵּשׁ נִמְצָא. אֲבָל סוֹד
הַכֵּל, אִימָא עֲלוּיָנָה,³³ שְׁהִיא חַמֵּשׁ,
מוֹדְדַת מְדִידוֹת בְּדֶרֶךְ זֶה, לְהוֹיֹת הַכֵּל
נִמְצָא בְּסוֹד שְׁלָה כְּמוֹ שְׂרָאוּי. לְפִיכֵךְ
חַמֵּשֶׁה סִפְרֵים הֵם, וְהֵם חַמֵּשׁ פְּעֻמִּים
אוֹר, וְכַמְבָּאָר [לְעֵיל].³⁴

לְבָא אֲשַׁתְּכַח. בְּשַׁעַתָּא דְּאִתְעָרוּ כְּלֵהוּ
רְזִין דְּבִרְזָן דְּעֵלְמָא, כְּלָא כְּלִיל בְּאוּרִיתָא
לְאַתְקִנָּא לְעֵלָא כְּדָקָא יָאוּת. כְּלָא
אַתְפְּרֵשׁ בְּה', וְאַנּוּן ה' סִפְרִין דְּאוּרִיתָא.
וְאִי תִימָא אֲמַאי ה' ? אֵלֶּיךָ רְזָא דְּמִלָּה
מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתַקּוּפְתּוֹ עַל
קְצוֹתֵם (תְּהִלִּים יט, ז) מִה' נָטִיל וְלֵה'
אֲזִיל. דְּכַתְּיב וְזָרַח הַשָּׁמֶשׁ וּבָא הַשָּׁמֶשׁ
(קֹהֵל א, ה). בְּגִין כֵּךְ כְּלָא בְּה' אֲשַׁתְּכַח.
אֲבָל רְזָא דְּכְלָא, אֲמָא עֲלָאָה דְּאִיְהִי ה'
מְדִידַת מְשִׁיחָן כְּגֻנָּא דָּא, לְאַשְׁתַּכְּחָא
בְּרְזָא דִילָה כְּלָא כְּדָקָא חֲזִי. בְּגִין כֵּךְ ה'
סִפְרִין אַנּוּן, וְאַנּוּן ה' זְמַנִּין אוֹר וְאַתְמַר
(ת"ז ת' ל"ג דף ע"ז).

אֲחֵר כֵּךְ, הַתְחַלְּקוּ הַפְּרָשִׁיּוֹת בְּסוֹד
שְׁלָהן. וּמַהוּ הַפְּסוּד? אֵלֶּיךָ דְּבַר זֶה בְּסוֹד
הַעֲבוּר תְּלוּי, שְׁהוּא סוֹד עֲלוּיָן שְׁלָא
נִמְסָר אֵלֶּיךָ לְיִשְׂרָאֵל³⁵, בְּגִלְלָא שְׁהוּא
[סוֹד] נְעֵלָם וּמְכַסֵּה וְעֲלוּיָן שֶׁל הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא, אִיךְ לְהַנְהִיג הַעוֹלָמוֹת בְּדֶרֶךְ
אֲמַת. וְלֹא נוֹדַע לְחַוִּין [דְּהִינּוּ לְאַמּוֹת
הַעוֹלָם], אֵלֶּיךָ לְיִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם בְּנִים
חֲבִיבִים שְׁלוֹ, וּמְסָר לָהֶם כָּל הַפְּסוּדוֹת

לְכַתֵּר אֲתַפְּרְשׁוּ פְּרָשִׁינָן בְּרְזָא דִלְהוּן.
מַאי רְזָא. אֵלֶּיךָ מִלָּה דָּא בְּסוֹד הַעֲבוּר
תְּלִינָת, דְּאִיְהוּ רְזָא עֲלָאָה דְּלָא אֲתַמְסָר
אֵלֶּיךָ לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּאִיְהוּ סְתִימוֹ טְמִירוֹ
עֲלָאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִיךְ מְדַבֵּר
עֲלֵמִין בְּאַרְחָה קְשׁוּט. וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע
לְכַר אֵלֶּיךָ לְיִשְׂרָאֵל דְּאַנּוּן בְּנִין חֲבִיבִין
דִילָה, וּמְסָר לָהֶם כָּל רְזִין דִילָה. תָּא חֲזִי,

31. עי' זהר תרומה ח"ב קסא ע"א.
32. רמז לזעיר אנפין שהוא השמים, שמקבל מהבינה (ה' ראשונה שבשם) והולך למלכות (שגם היא ה' - ה' אחרונה שבשם); זהר ח"א, קמו, ב.
33. שהיא בוצינא דקרדינותא, עי' ת"ז תי' ה', יט, ע"א; תי' יח, לז, ע"ב; תי' לג, ע"ז, ע"א; ושם נזכר ה' עלאה.
34. בתחילת תיקון יח; ת"ז תי' לג, עז, א.
35. ר' ירושלמי ראש השנה פ"ב ה"ה: "בסוד עמי לא יהיו - זה סוד העיבור"; תהלים רבא מזמור יט; ילקוט שמעוני פ"ג, שנב; אדיר במרום ח"ב עמ' כה: "כי סוד העיבור הוא הסוד הפנימי של ישראל שהוא ממש ענין חבור השמש והירח בסוד הז"ן, ששם ההנהגה העיקרית ההולכת לצורך ישראל"; קנאת ה' צבאות עמ' קיב: "אך האמת שהילוך השמש והירח ודרכי התחברם הם ענין סוד העיבור אשר לישראל".

שלו. בא וראה, בכמה אופנים התחלקו המדרגות למעלה, והכל צריך ודאי, ובאמת כל אחד לפי תפקידו. אבל הכלל העליון שעומד להנהיג העולם בדרך אמת, זה סוד העבור ודאי, שהרי כאן מתחלקים המדרגות להנהגת העולם.³⁶

בא וראה [פיצד ההנהגה לפי סוד העבור], שמש וירח הם עומדים לסוכב את העולם. אבל השמש סוכבת אותו בשנים עשר חדשים, והירח בכל חדש. והכל צריך כן. בזמן שהשמש יוצא מתוך אותו סתום [גרתיק],³⁷ נתן לו פח להנהיג את העולם, כל מה שצריך. והכל נכלל בשנים עשרה, כנגד שנים עשר השבטים הקדושים, שפך עומד השרש של כל הנשמות, וכך נשרשו כל הבריאות של העולם. ולפעמים הם שלוש עשרה [חדשים],³⁸ וזה כנגד לוי, שלא עלה במגן יחד עם אחיו. אבל הכל סוד הוא.

והשכינה, שהיא תירת, מוציאה מעשי הקדוש ברוך הוא [שהוא בחי' השמש] לעולם. לפיכך כל כח וכח שנוטלת ממנו, סוכבת על ידו מחזור בכל העולם, עד שיהיו הדברים שלמים בכל כוחם. ולאחר שנים עשר

בכמה סטריין אתפרשו דרגין לעלא, וכלא אצטריך ודאי. אבל כל חד לעבידתה. אבל כללא עלאה דקאים לדברא עלמא בארז קשוט, דא רזא דסוד העבור ודאי דהא הכא מתפרשא דרגין לדברנותא דעלמא.

ותא חזי, שמשא וסיהרא אלין קימין לאסחרא עלמא. אבל שמשא אסחר לה ביי"ב ירחין, וסיהרא בכל ירחא, וכלא אצטריך הכי. דשמשא בזמנא דנפיק מגו ההוא סתימו, חילא נטיל לה לדברא עלמא, כל מאי דאצטריך. וכלא אתכליל בתריסר, לקבל תריסר שבטין קדישין, דהכי קאים שרשא דכל נשמתין, והכי אשתרשו כל ברין דעלמא. ולזמנין אנון תליסר, ודא לקבל לוי דלא סליק במגנא בהדי אתוהי. אבל כלא רזא איהו.

ושכינתא דאיהי סיהרא, אפיקת עובדין דקודשא בריה הוא לעלמא. בגין כך כל חילא וחילא דנטלת מנה, בה אסחרת גלגולא בכל עלמא, עד דישתפחון מלין שלמין בכל חיליהון, ולבתר תריסר ירחי יהדרון מלין

36. עי' עץ חיים, שער העיבורים פרק ב, ג, ד.

37. עי' אדיר במרום עמ' רלה-רלו ושם מפרש רבינו באורך סוד: "מוציא כמה ממקומה".

38. בשנים מעוברות שהם ג'ח'אד'ט' למחזור.

חדשים, יחזרו הדברים כבתחלה. ועם כל זה, יש [אחד עשר] ימים יתרון לשמש על הירח, ובגללם נמצא עבור הירח.³⁹ וזה סוד [הפסוק]: שמור את חדש האביב (דברים טז, א) שיהא אביב בזמנו (ספרי שם).

בא וראה, אף על פי שהדברים נמצאים למטה [בכחינת] תקדוש ברוך הוא והשכינה [שמש וירח], מכל מקום אימא עלאה עומדת עליהם תמיד ולא עוזבת אותם, בשביל לחזק הדברים כמו שצריך, ובשביל שיודע שהכל עומד בחבור עליון, ואין פרוד כלל חס ושלום. וזה סוד החדשים המעברים [של שלשים יום]. והסוד הוא, בגלל פה זה שנוטל השמש יותר [מהירח]⁴⁰ מסוד של אימא הם [החדשים המעברים]. אולם השכינה [הירח] אינה נוטלת פה אלא מהמלך [השמש]. וכאשר מתחזקת אימא באורות שלה, [אז] נודעת ונראית, ובגללה נמצא יום [אחד] נוסף בראש החדש. בגלל [שיום אחד] הוא מצד יעיר אנפין [המלך], [ויום] אחד מצד אימא.

ולפי סדר הסודות, יש חמשה חדשים מלאים [בקביעות], בסוד ה' עלאה [של השם הו"ה], שפנגד אימא שמתפשטת למטה [בשכינה]. וישני [חדשים] נשארו להקבע, לפי הנהגת העולם, [החדש]

בבבדמיתא. ועם כל דא אית יומין דאוסוף שמשא על סיהרא, ובגיניהו אשתכח עבורא דירחא. ורזא דא שמור את חדש האביב (דברים טז, א) שיהא אביב בזמנו (ספרי שם).

תא חזי, אף על גב דמלין קימין לתתא בקודשא בריה הוא ושכינתה, אבל אמא עלאה קימת עליהו תדיר ולא שבקת לון, בגין לאתקפא מלין פדקא חזי. ובגין דישתמודע דכלא קאים בחבורא עלאה ולית פרודא כלל חס ושלום. ורזא דא ירחין מעפרין, ורזא איהו, דהא בגין חילא דא דנטיל שמשא יתיר, מרזא דאמא אנון. אבל שכינתא לא נטלת חילא אלא ממלפא. וכד אתתקפת אמא בנהורין דילה, אשתמודעת ואתחזיאת, ובגינה אשתכח ההוא יומא דריש ירחא יתיר. בגין דחד איהו מסטרא דזעיר אנפין וחד מסטרא דאמא.

ולפום סדרי רזין, ה' ירחין אנון מלאים, ברזא דה' עלאה דאתפשטת לתתא. ותריין אשתארו לאשתמודעי, לפום דברנותא דעלמא, חד מסטרא דזעיר

39. דהיינו שמוסיפים חודש אחד לכל שש שנים.

40. מחזור השמש הוא ס"ה יום והירח ש"ה ועוד.

אָחד מצד זעיר אַנפּין, ואַחד מצד אַימא. וְכַאֲשֶׁר הֵם כְּסֻדְרָן,⁴¹ אַימא שׁוֹלְטַת לְפִי כּוֹחָה וְזַעִיר אַנְפִּין לְפִי כּוֹחוֹ. וְכַאֲשֶׁר הֵם [שְׁנֵי הַחֲדָשִׁים] מְלֵאִים, [זֶה] בְּגִלְל שְׁאִימא חִזְקָה אֶת אוֹרָה כְּמוֹ שְׁרָאוֹי לְפִי אוֹתוֹ זְמַן. וְכַאֲשֶׁר הֵם [שְׁנֵי הַחֲדָשִׁים] חֲסֵרִים, אַימא גַּם כֵּן הַסְתִּירָה אוֹרָה [כְּדִין] לְהַעֲמִיד הַדְּבָרִים בְּגִבּוּלָם.

אֲבָל בְּזְמַן שְׁרָאוֹי [בְּשָׁנָה מְעַבְרָת], אַימא מִתְחַזְקַת לְפִי כּוֹחָה, וּמִתְנַלְהָ חֲדָשׁ אַחַד בְּגִלְלָהּ, וְזֶה הַדָּשׁ הַעֲבוּר. וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל גִּיסָן שְׂיָהָא בְּזְמַנּוּ. שְׁהַחֲדָשִׁים מְנִיסָן עַד תְּשֻׁרֵי הֵם [בְּחִינַת] הַנוֹקְבָא,⁴² וְכֵאן צְרִיךְ שְׁמִירָה.⁴³ וּמִי שׁוֹמֵר? אַימא עֲלָהָ שׁוֹמֵרֵת וְדַאי. וְזֶה סוּד וְא"ו [גִּימְטְרִיָּה שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר], שְׂא' גְּנוּז בְּפָנִים, מְצַד אַימא. וְלַפְעָמִים מִתְנַלְהָ, וְהֵם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר [חֲדָשִׁים]. וְזֶה לְיוֹ, שֶׁהוּא מְצַד אַימא,⁴⁴ שְׁפָרַשׁ לְעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה, וְאִינוּ עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן [הַשְּׂכָטִים].

וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה נִקְרָא עֲבוּר? אֲלָא בְּשַׁעָה שְׁמִתְעַבְרִים הַכְּנִים בְּתוֹךְ אֲמוּתֵיהֶם, מִתְחַזְקִים בְּזֶה הַקָּשֶׁר שְׁלֵא

אַנְפִּין וְחַד מְסֻטְרָא דְאַמָּא. וְכַד אַנּוּן כְּסֻדְרָן אַמָּא שְׁלֹטַת בְּדִילָה וּז"א בְּדִילָה. וְכַד אַנּוּן מְלֵאִים, בְּגִין דְאַמָּא אֲתַקִּיפַת נְהוּרָא כְּמָה דְאַתְחַזִּי לְפּוּם הַהוּא זְמַנָּא. וְכַד אַנּוּן חֲסֵרִין אַמָּא נְמִי אֲסַתִּירַת נְהוּרָא לְאַקְמָא מְלִין בְּתַחוּמֵיהוּ.

אֲבָל בְּזְמַנָּא דְאַתְחַזִּי, אַמָּא אֲתַתְּקַפַּת בְּדִילָה, וְאַתְגְּלִי יִרְחָא חַד בְּגִינָה, וְדָא חֲדָשׁ הַעֲבוּר. וְכֵלָא בְּגִין גִּיסָן דִּיהָא בְּזְמַנָּה. דִּינְרַחִין מְנִיסָן עַד תְּשֻׁרֵי אַנּוּן דְנוֹקְבָא, וְהָכָא אֲצַטְרִיךְ שְׁמִירָה. וּמֵאֵן נָטַר? אֲלָא אַמָּא עֲלָהָ נְטַרַת וְדַאי. וְרָזָא דָּא וְא"ו. דַּא' טְמִירָא אִיהִי לְגוּ מְסֻטְרָא דְאַמָּא. וְלְזְמַנִּין דְאַתְגְּלִיאַת, וְאַנּוּן תְּלִיסֵר. וְדָא לְיוֹ מְסֻטְרָא דְאַמָּא דְאַתְפָּרַשׁ לְפִלְחָנָא קְדִישָׁא לְעֲלָא, וְלֹא קָאִים בְּחֻשְׁבָּנָא.

וְאִי תִימָא אַמָּאי אַקְרִי עֲבוּר? אֲלָא דְבִשְׁעָתָא (דְאַתְעֲרוּ) [דְאַתְעַבְרוּ] בְּנִין בְּגוּ אֲמַהוּן, אֲתַתְּקִפוּ בְּהַאי קְשִׁירָא דְלֹא

41. דהיינו שנה שיש בה ששה חדשים מלאים (שלשים יום) וששה חסרים (כ"ט יום).

42. ע'י קיצור הכוונות, מסכת ראש השנה, עמ' קעג: "שנים עשר חדשים [בשנה] הם: ששה לזכר וששה לנקבה. מתשרי ועד ניסן לזכר, מניסן ועד תשרי לנקבה. וניסן לשניהם".

43. כמו שכתוב שמור את חדש האביב, ונוק' צריכה שמירה, ע'י זהר מקץ ח"א, קצט, ע"ב; אוצרות רמח"ל, פרשת בוא, עמ' נד: "ליל שמורים הוא לה" - באבא. השכינה בגלות היא ליל. ואפילו באותו הזמן היא נשמרת מאבא, שנאמר בו: ואביו שמר את הדבר [דהיינו מלכות]. ושני מיני שמירות צריכות לה"; ושם בעמ' נה אומר שגם אימא שומרת, ע"ש.

44. ע'י זהר שלח לך, ח"ג, קעא, ע"א.

לְהַפְרֵד מִמֶּנָּה [שְׁהָאם מְחִיָּה אֶת
הַעֲבָר]. אֲבָל הַסּוּד נֶעְלָם בְּפִנְיֵימִיּוֹת
וְדָאִי. שְׁתַּקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִשְׁכִּינָה
[זו"ן] נֹטְלִים הַכֹּל מֵאִמָּא, וְלֹא
עוֹשִׂים אֵלָּא כְּפִי מַה שְׁנִמְלֹו מִמֶּנָּה.
וְזֶה [סוּד] תְּגַלְגּוּל, שְׁנֵאמַר בּוּ: וְהוּא
מְסַבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ (אִיּוֹב לו, יב), גְּלַגְלָה
שְׁחֹזֵר. שְׁאִימָא מִתְּפַשְׁטָת בְּתוּךְ בְּנִיָּה
[זו"ן], בְּנִשְׁמָה בְּתוּךְ הַגּוּף, וְכֵךְ הִיא
מְנַיֶּעָה אֶת הַגּוּף הַהוּא, שְׁהוּא תְּבִינִים
שְׁלָה.⁴⁵ אֲבָל עֲבוּר [הַשְּׁנָה], הוּא
בְּזִמְן שְׁמַתְעַבְרַת [אִימָא] בְּתוּכָם
[זְעִיר וְנוֹקְבָא], בְּגוֹן עֲבוּר הַנְּשֻׁמוֹת,
וְהִיא נוֹדְעַת לְהִרְאוֹת [שְׁפָאן נֹסְפָה
עוֹד חֲדָשׁ].⁴⁶

בֹּא וְרֵאָה, כֹּל אֱלוֹ הַדְּבָרִים נֶעְלָמִים הֵן
לְמַעֲלָה, מִצַּד אִימָא וְדָאִי. וּבְגַלְלָה זֶה אֵין
לְאִמּוֹת הָעוֹלָם שִׁיכּוֹת לָהֶם, וְלֹא יִכְלִיִן
לְעֲמוּד בְּהֶם. שְׁזֶה סוּד נֶעְלָם שְׁנִמְסַר
בְּאֵהְבָה לְיִשְׂרָאֵל, וְאֶסּוּר לְגַלּוֹת אוֹתוֹ
לְאִמּוֹת כְּלָל.⁴⁷

בֹּא וְרֵאָה, שְׁעַל פִּי הַסֵּדֵר תְּזֶה,
הַסְתַּדְרָה הַנְּהַגְתָּ הָעוֹלָם וְדָאִי. וְכֵךְ
הַתְּחַלְקָה הַתּוֹרָה בְּדִרְגוֹתֶיהָ לְהַעֲמִיד
הַתְּקוּן. וְכֵפִי מִסְפַּר הַשְּׁבָתוֹת שְׁנִמְצָאוּ
[בְּשְׁנָה], כֵּךְ נִמְצָאוּ הַפְּרָשׁוֹת. וְאִם

לְאִתְפָּרְשָׁא מִנָּה. אֲבָל רְזָא סְתִיִם לְגוּ
וְדָאִי. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּה כְּלָא
נְטְלִין מֵאִמָּא, וְלֹא עֲבָדִין אֵלָּא כְּפּוּם
מֵאִי דְנְטְלִין מִנָּה. וְדָא גְלַגְלוּל, דְּאִתְמַר
בֵּיהּ: וְהוּא מְסַבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ (אִיּוֹב לו, יב)
גְּלַגְלָה שְׁחֹזֵר. דְּאִמָּא אִתְּפַשְׁטָת גּוּ בְּנִיָּה
כְּנִשְׁמָתָא גּוּ גּוּפָא. וְהִכִּי אֲנִיעַת לָהּ
לְהֵהוּא גּוּפָא דְאִיְהוּ בְּנִין דִּילָהּ. אֲבָל
עֲבוּר, בְּזִמְנָא דְאִתְעַבְרַת בְּגוּיְהוּ, בְּגוֹן
עֲבוּר נְשֻׁמְתִין וְאִתְמוּדְעַת לְאִתְחַזְּאָה.

וְתֵא חֲזִי, כְּלָהוּ אֵלִין מְלִיִן סְתִימִין אֲנוּן
לְעֵלָּא מְסַטְרָא דְאִמָּא וְדָאִי. וּבְגִין דָּא
אֲמִין דְּעֵלְמָא לֹא קִימִין בְּהוּ וְלֹא יִכְלִיִן
לְמִיקָם בְּהוּ. דְּדָא רְזָא סְתִיִם דְּאִתְמַסַּר
בְּרַחֲמֵימּוֹתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאֶסּוּר לְגַלְּאָה לָהּ
לְאִמִין כְּלָל.

וְתֵא חֲזִי, הִכִּי עַל סְדוּרָא דָּא אִסְתַּדֵּר
דְּבִרְנוּתָא דְּעֵלְמָא וְדָאִי. וְהִכִּי אִתְפָּרְשַׁת
אוֹרִיתָא בְּדִרְגָּהָא לְאִקְמָא תְּקוּנָא. וְכְפּוּם
יוֹמֵי שְׁבַת דְּאִשְׁתַּכְּחוּ, הִכִּי אִשְׁתַּכְּחוּ
פְּרָשְׁיָן. וְאִי תִימָא יִתִיר אֲנוּן. הִכִּי אִיְהוּ

45. וזה בחי' עיבור החודש, שאינו דבר חדש אלא הוספה של יום אחד.

46. עיבור החודש דהיינו כשיש הוספה של יום אחד, זה סוד הגלגול, כנשמה בתוך הגוף. עיבור השנה, כשיש חודש נוסף, זה סוד עיבור נשמה, כלומר, שנתוספת נשמה חדשה על הנשמה הקימת (עיי'ן שער הגלגולים הקדמה שנייה) ואצלינו ניתוסף חודש אחד בשנה.

47. עי' כתובות קיא, ע"א.

תאמר, יש יותר [פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁבּוּעוֹת]⁴⁸, כִּד הוּא וְדַאי אֲבָל כָּאן יֵשׁ סוּד. הַפְּרָשִׁיּוֹת הֵם מִצַּד שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין, וְכַנְגַד כֹּל פְּרָשָׁה נִמְצָאת מְרַכְבָּה לְמַעַלָּה כִּמוֹ שְׂרָאוּי. וְלִכְל שֶׁבֶת, נִמְצָא פְּרָשָׁה בְּסוּד שְׁלֹה מִמֶּשׁ.⁴⁹ וְלִפְעָמִים יֵשׁ שְׁתֵּי פְּרָשִׁיּוֹת, וְזֶה סוּד חֲבוּר שֶׁל אִימָא [בְּזְעִיר אֲנָפִין] שְׁמִתְנַלְת, וְגוֹדַעַת בְּיַחַד עִם בְּנֵה [ז"א]. וְעִם כֹּל זֶה, אֶחָד הֵם, וְלֹא גְפָרְדִּים. וְלִפְעָמִים [כְּשֶׁהַפְּרָשִׁיּוֹת הַמְּחַבְרֹת גְּפָרְדוֹת] גְּפָרְדַת מֵהֶם, וְזֶה בְּשֵׁנַת הָעֵבּוּר וְדַאי. שְׂכִיד גוֹדַעַת לְמַעַלָּה, אִימָא יַחַד עִם בְּנֵה.

בֹּא וְרֵאָה, תְּקוּן זֶה עוֹמֵד לְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם, לְפִי הוֹמֵן שֶׁהַתְּחִלָּה בְּמִדְרָגוֹתָיו. וְהַתְּקוּן עוֹלָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיטָה, עַל פִּי אוֹתָם [אֲנָשִׁים] שְׁעוֹלִים לְקוֹרֵא בְּתוֹרָה. וּפְחוֹת מִשְׁבְּעָה לֹא עוֹלִים.⁵⁰ שְׁהָרִי תְּקוּן זֶה [שֶׁל הָעֲלִיָּה לְתוֹרָה] נִצְרָד לְתְּקוּן הָרָאוּי בְּעוֹלָם. לְפִיכֵד הַכֹּל הִצְרָד לְפִי סוּד הַמִּדְרָגוֹת [ז"ת] כְּשֶׁהֵן בְּשְׁלִימוֹת. אֲבָל בְּשָׂאָר יָמִים [כְּשֶׁשְׁקוֹרָאִים בְּתוֹרָה] הֵם לֹא כֵד, אֶלֶּא בְּדַרְכִּים אַחֲרוֹת מִתְּחִלְקִים הַסּוּדוֹת. וְלֹא הִצְטְרַךְ אֶלֶּא מֵה שְׁצָרִיף.⁵¹

אֲבָל סוּד הַפְּרָשִׁיּוֹת [לְפִי] חֲשׁוֹבֵן הַפְּסוּקִים נִמְדָדוּ לְפִי שְׁעוֹר עֲלִיּוֹן, לְפִי

וְדַאי. אֲבָל הֵכָא רְזָא. פְּרָשִׁין מִסְטְרָא דְזְעִיר אֲנָפִין, וְלִכְל פְּרָשְׁתָא רְתִיכָא אֲשֶׁתְּפַחַת לְעֵלָא כְּדָקָא חֲזִי. וְלִכְל שֶׁבֶת אֲשֶׁתְּפַחַת פְּרָשְׁתָא כְּרְזָא דִּילָה מִמֶּשׁ. וְלִזְמַנִּין אִית תְּרִין פְּרָשִׁיּוֹת. וְרְזָא דָא חֲבוּרָא דְאִמָּא דְאֶתְגַּלִּיאת, וְאֲשֶׁתְּמוֹדַעַת בְּהָדִי בְּרָה. וְעִם כֹּל דָּא חֲד אֲנוּן וְלֹא מִתְּפָרְשָׁאן. וְלִזְמַנִּין מִתְּפָרְשָׁאן מִנִּיְהוּ, כְּשֶׁתָּא דְעֵבּוּרָא וְדַאי. דְּהֵכִי אֲשֶׁתְּמוֹדַעַת לְעֵלָא, אִמָּא בְּהָדִי בְּרָה.

תָּא חֲזִי, תְּקוּנָא דָא קָאִים לְדְבָרָא עֲלֵמָא, לְפּוּם זְמָנָא דְאֶתְפָּרֵשׁ בְּדַרְגוּהִי. וְתְּקוּנָא סְלִיק בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא בְּאֲנוּן דְסְלִקִין לְמִקְרִי בְּאוּרִיָּתָא. וּפְחוֹת מִז' לֹא סְלִקִין. דְּהָא תְּקוּנָא דָא אֲצִטְרִיף לְתְּקוּנָא דְאֶתְחֲזִי בְּעֵלְמָא. בְּגִין כֵּד כֹּלָא לְפּוּם רְזִין דְדַרְגִין בְּשְׁלִימוֹ אֲצִטְרִיף. אֲבָל בְּשָׂאָר יוֹמִין לֹאוּ אֲנוּן הֵכִי, אֶלֶּא בְּאוּרִיָּחִין אַחֲרֵנִין מִתְּפָרְשָׁאן רְזִין, וְלֹא אֲצִטְרִיף אֶלֶּא מֵאִי דְאֲצִטְרִיף.

אֲבָל רְזָא דְפְרָשִׁין בְּחֲשֶׁבְנָא דְקָרְאִי, לְפּוּם שִׁיעוּרָא עֲלָאָה אֲשֶׁתְּעֵרוּ, לְפּוּם

48. יש ג"ן פרשיות וכחמישים שבועות; ת"ז תי' מב, פב, ע"א.

49. עי' זהר ויקהל ח"ב, רו, ע"ב.

50. כנגד ימי השבוע, עי' מגילה כא, ע"א.

51. שלשה עולים בשני וחמישי, ארבעה עולים בר"ח ובחזה"מ, ובשאר המועדים יש חמשה עולים, וביוהכ"פ ששה עולים.

צְרוּפֵי שְׁמוֹת שֶׁהֶצְטַרְפוּ לְכָלֹל בְּהֵן כָּל הַבְּרוּאִים וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם וְדָאֵי. וְכָל פְּרִשָׁה הִיא בְּלִלוֹת אַחַת, שֶׁל אוֹתָם הַצְרוּפִים שֶׁתְּלוּיִים בְּמִדְרָגָה אַחַת עֲלוּנָה, שֶׁמִּחֲבַרְת אוֹתָם.

אָבֵל בֵּא וּרְאָה, תְּקוּנִים אֵלֶּה הֵם מִצַּד שֶׁל אָבָא וְאִמָּא, שֶׁהֵם בּוֹנִים אֵת הַתּוֹרָה כְּדֵּ, עַל פִּי כְּמַה סוּדוֹת עֲלוּנִים. וְהֵם הֶעֱמִידוּ אֵת כָּל הַצְרוּפִים שְׁנֵרָאִים, שִׁיתְּחַבְּרוּ כְּאַחַד. לְפִיכֵד יֵשׁ [פְּרִשׁוֹת] פְּתוּחוֹת [וְיֵשׁ] סְתוּמוֹת. פְּתוּחוֹת – מִצַּד שֶׁל חֲכָמָה [נְקוּד] פְּתוּחָה⁵² סְתוּמוֹת – מִצַּד שֶׁל בִּינָה [נְקוּד] צִירִי⁵³ צִיר וְחֲתָם. וְהַכֵּל [הַפְּתוּחוֹת וְהַסְתוּמוֹת] עוֹמֵד בְּמִסְפָּר, לְפִי הָעֵלֶם שֶׁל הַמִּדָּה הָעֲלוּנָה [אִמָּא].

וְאוֹתָהּ פְּרִשָׁה נִמְצְאָת כְּרִגְמַת רֵאשִׁי מַחְנוֹת [כְּלוּמְר, כָּל פְּרִשָׁה הִיא כְּרֵאשׁ לְמַחְנוֹת], וּמִמֶּנָּה עוֹמֵד לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתָהּ, וְכְּמַה מַּחְנוֹת מִתְּחַלְקִים תַּחְתּוּי, לְפִי צְרוּפֵי שְׁמוֹת, וּלְפִי הָאוֹתוֹת שֶׁנִּכְלְלוּ שֵׁם בְּשַׁעוֹר שְׁלֵם. וּבְשַׁעַה שֶׁמִּצְטַרְפִּים הַצְרוּפִים, עוֹלָה צְרוּף מְלֻמְעָלָה לְמִטָּה, וְחוּזוֹר מְלֻמְטָה לְמִעְלָה, וּמִתְּחַבְּר רֵאשׁ וְסוּף כְּאַחַד. כָּל הַצְרוּפִים מִצְטַרְפִּים בִּינֵיהֶם. וְכֹאשֶׁר אֵלּוּ מִצְטַרְפִּים, הָאֵרָה נִמְשַׁכֵּת לְמִטָּה לְאוֹתוֹ מִמֶּנָּה שְׁעוֹמֵד לְשִׁמּוֹשׁ אוֹתָהּ [אֵת הַפְּרִשָׁה], וְהַכֵּחַ מִתְּחַלֵּק לְכָל הַמַּחְנוֹת שֶׁלוֹ כְּרֵאשִׁי.

צְרוּפֵי שְׁמֵהֶן דְּאֶצְטְרִיפוּ לְאֵתְכַלְלָא בְּהוּ כָּל בְּרִינָן וְכָל מַלְיָן דְּעֵלְמָא וְדָאֵי. וְכָל פְּרִשְׁתָּא זְעִירְתָּא, כְּלָלָא חַד דְּאֲנוּן צְרוּפִין דְּתִלְיָן מִדְּרָגָא חַד עַלְגָּה דְּחֲבַר לִזְן.

אָבֵל תָּא חֲזִי, תְּקוּנִין אֵלִין מִסְטְרָא דְּאָבָא וְאִמָּא אֲנוּן, דְּאֲנוּן בְּנִינָא לֵה לְאוּרִיתָא הֲכִי בְּכַמְה רִזִין עֲלֵאִין. וְאֲנוּן אֶקִימוּ כְּלֵהוּ צְרוּפִין דְּאֵתְחַזְּנָן לְאֵתְחַבְּרָא כְּחַדָּא. וּבְגִין כְּדֵ אֲנוּן פְּתוּחוֹת וְסְתוּמוֹת. פְּתוּחוֹת מִסְטְרָא דְּחֲכָמָה פְּתוּחָה. סְתוּמוֹת מִסְטְרָא דְּבִינָה צִירִי. צִיר וְחֲתָמִים. וְכֵלְלָא בְּמִנְיָנָא קָאִים לְפּוֹם סְתִימוּ דְּשַׁעוֹרָא עַלְגָּה.

וְהִיא פְּרִשְׁתָּא אֶשְׁתַּפַּחַת כְּגוֹן רִישִׁי מְשַׁרְיָן, וּמִמֶּנָּא קָאִים לְשִׁמּוֹשׁ לֵה, וְכְּמַה מְשַׁרְיָן מִתְּפָרְשָׁן תַּחוֹתָה לְפּוֹם צְרוּפֵי שְׁמֵהֶן, וּלְפּוֹם אֲתוֹן דְּאֵתְכַלְלִילוּ תַמָּן בְּשַׁעוֹרָא שְׁלִים. וּבְזִמְנָא דְּצְרוּפִין מִצְטַרְפָּן, סְלִיק צְרוּפָא מִעֵלָא לְתַתָּא, וְאֵהְדַר מִתַּתָּא לְעֵלָא וְאֵתְחַבְּר רִישָׁא וְסוּפָא כְּחַדָּא. כְּלֵהוּ צְרוּפִין מִצְטַרְפָּן בִּינֵיהוּ. פִּינָן דְּאֵלִין מִצְטַרְפָּן נְהִירוּ נְטִיל לְתַתָּא לְהֵהוּא מִמֶּנָּא דְּקָאִים לְשִׁמּוֹשׁ לֵה, וְחִילָא אֵתְפַלֵּג לְכָל מְשַׁרְיָן דִּילָהּ

52. עי' ת"ז תי' ע, קנח, ע"א קנט ע"ב.

53. עיי"ש.

נמצא ששעור [הפסוקים] בפרשיות [הוא] לפי התקונים העליונים שתקנו בה אבא ואימא [דהיינו חכמה - פתח, ובינה - צירי], להעמיד כל דבר במקומו פראוי. ושעור הקריאה [הוא] שעור התקון שמתקנים ישראל בכל שבת, להעמיד התקון העליון. ובגלל התקון, צריך לברך ברכה בראשונה, כמו שנתבאר [לעיל].

ומי שידע לעורר [לכון] בסודות העליונים, בעת שרואה באיזה מקום עומדים [לקרוא] בספר זה, יתפוס רצונו [יכון] בזמן שמברך הברכה, כדי להמשיך כח לפי המדרגה. והוא צריך לחבר שתי אותיות - אות אחרונה מהקריאה הקודמת, ואות ראשונה מהקריאה שנראית לו [עתה], ולחבר אותם באחד. ונקוד שלהם הוא נקוד התורה, דהיינו חולם.⁵⁴ ואז מתחברות מדרגות אלו באלו, וכח יורד ממדרגה למדרגה, עד שמתמלאים כלם כח וברכות, והתקון עולה פראוי.

אחר שקרא, צריך לגלול אותו [ספר תורה] בבתחלה.⁵⁵ שהרי בשעה שפתח אותו אחרי שנמל רשות [מאימא עלאה], בברכה ההיא [הראשונה] התגלו האורות להתקון, בסוד של מעמים ונקודות, כמו שנתבאר. ואחר כך יגלול אותו, שעכשיו הדבר חוזר

בדקא חזי. אשתכח שיעורא דפרשין, לפום תקונין עלאין דאתקינו בה או"א לאקמא כל מלה באתרה בדקא יאות. שיעורא דקריאן, שיעורא דתקונא דמתקני ישראל בכל שבתא לאתקימא תקונא עלאה. ובגין תקונא, אצטרף לברכא ברכתא בקדמיתא כמה דאתמר.

ומאן דידע לאתערא ברזין עלאין, בזמנא דחמי באן אתר קזימן בספרא דא, יטל ברעותה בזמנא דבריה ברכתא, בגין לאמשכא חילא לפום דרגא. ואצטרף לה לחברא תרין אתון. את בתראה מקריאה קדמאה, ואת קדמאה מקריאה דאתחזי לה, לחברא להו פחדא. ונקודא דלהון, נקודא דאורייתא דא חולם. פדין מתחברין דרגין אליון באליון, וחילא נחית מדרגא לדרגא, עד דאתמלן בלהו חילא וברכאן ותקונא סליק בדקחזי.

לבתר דקרי אצטרף לגללא לה כבקדמיתא. דהא בשעתא דפתח לה בטר דנטיל רשו, בהיא ברכתא אתגלן נהורין לאתקנא ברזא דטעמים ונקודות כמה דאתמר. לבתר גלל לה, דהשתא אתהדרת מלה בסתימו לגבי קצה

54. שהתורה היא ד"א, תפארת, עמודא דמצעיתא, נקוד חולם; כוונה זו של הקורא בתורה, אינה נמצאת בשום מקום, לא בשער הכוונות של האריז"ל ולא בנהר שלום של הרש"ש.

55. עי' ש"ע אור"ח קלט, סעי' ד. ד"ע לעיל אצל מס' 27.

בהעלם לגבי תקצה התחתון על ידי הכרחה האחרונה [שאומר], והכל צריך. וגם כאן צריך להחזיר פניו לימין, שהתורה בלה בסוד ימין, [כמו שכתוב]: ותורה אור (משלי ו, כג) ודאי.

אז: והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע (דניאל יב, ג), [יזהרו - אלו] טעמים ונקודות שמתגלים בקריאה של ספר תורה ונתקנו בהם. שהרי עד שלא יורדים [הטעמים ונקודות] למטה עליו [דהינו, על ספר התורה], הם געלמים. וכאשר יורדים [על ידי הקריאה], מתגלים בו. לפיכך, יזהרו כזהר הרקיע דווקא. שהרי בתוך זהר ההוא של התורה הם גראים, מאירים ושולטים. ובזמן שנתנה התורה לישראל על הר סיני, מצד של הקדוש ברוך הוא והשכינה [זו"ן] נתנה, [וזה סוד: תגים ואותיות]. אבל שם נתנו גם כן טעמים ונקודות, מצד אבא ואימא.

אז: משה ידבר והאלהים יעננו בקול (שמות יט, יט). וזה סוד, המשפלים יזהרו כזהר הרקיע בודאי. שמושה היה מדבר באותם טעמים ונקודות, להמשיך אותם מלמעלה למטה כלפי התורה. וכך היו נמשכים ונקללים באותו הקול שהוא זהר הרקיע, תורה ודאי. לפיכך: יעננו בקול. ובגלל זה: ויוצא משה את העם וגו' (שם שם, יז), שהרי כמו שזמנו מדרגות למעלה להתקן בכמה תקונים, כך ישראל [הוכנו] למטה. ובמשה

תמאה, בהיהא ברכתא אחרונה וכלא אצטריך. והכא נמי אצטריך לאהדורי אפה לימינא, דאורייתא כלא ברזא דימינא, ותורה אור (משלי ו, כג) ודאי.

כדין והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע (דניאל יב, ג) טעמים ונקודות דמתגלן בקריאה דספר תורה, ואתתקן בהו. דהא עד לא נחתין הכי לתתא לגבה, סתימון אנון. וכד נחתין מתגלן בה. בגין כך יזהירו כזהר הרקיע דיקא. דהא בגו ההוא זהר דאורייתא אתחזן אלין מנהרן ושלטין. ובזמנא דאתיהבת לישראל אורייתא על טורא דסיני, מסטרא דקודשא בריך הוא ושכינתה אתיהבת. אבל תמן נמי אתיהבו טעמים ונקודות מסטרא דאבא ואימא.

כדין משה ידבר והאלהים יעננו בקול (שמות יט, יט) רזא דא המשפלים יזהירו כזהר הרקיע ודאי. דמשה הוה מליל באנון טעמים ונקודות, לאמשכא לון מלעלא לתתא לגבי אורייתא. והכי הוו מתמשכן וכלילן בההוא קלא דאיהו זהר הרקיע, אורייתא ודאי. בגין כך יעננו בקול. בגין דא ויוצא משה את העם וכו' (שם שם, יז) דהא כמה דאזדמנו דרגין לעלא לאתתקנא בכמה תקונים, הכי ישראל לתתא. ובמשה

כְּתוּב: וְגַם כִּד יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם (שם שם ט)
 שְׁמֵט, שְׁהָרִי אִז רָאוּ כְחוֹ וְדָאִי,
 לְהַמְשִׁיךְ הַדְּבָרִים בְּתַקוּן שְׁלָם מְלֻמְעָלָה
 לְמִפְתָּה.⁵⁶ וּבְגִלָּל זֶה, לְכָל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל
 – שְׁגוֹרֵל וְהוֹלֵךְ וְדָאִי. אֲשֶׁרִי חֲלַקְתָּ שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וְהָא אֲלִיָּהוּ נְבִיאָה מְהִימְנָא אֲתִי
 פְּתַח וְאָמַר, ר' ר' וְדָאִי וְהַמְשַׁכְּלִים
 יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ אֲלִין טְעָמִים
 וְנִקְדוּת. דְּבִשְׁעָתָא דְיִשְׂרָאֵל קִימִין
 בְּצִלוֹתָא כְּמָה תְּרַעִין מִתְּפַתְחִין בְּגִינְיָהוּ.
 וְאִתְּמַר בְּהוּ: אֲדִנִי שְׁפַתִי תִפְתַּח (תְּהִלִּים
 נא, יז). וְאֲדִנִי הוּא [בְּמִלּוּי: אֲלִיָּהוּ דְלִ"ת
 נו"ן יו"ד, כְּמִנּוּן] תְּרַע"א [שְׁעַר],⁵⁷ וְזֶה
 הַפֶּתַח. וּבְמָה נִפְתַּח? אֵלָּא בְּפֶה שְׁנִפְתַּח
 לְתַפְלָה, נִפְתַּח זֶה הַשְּׁעַר עֲבוּרוֹ, בְּשִׁתִּי
 הַשְּׁפָתִים בְּדָאִי, שְׁמַהֵם שְׁתֵּי דְלִתוֹת
 קִימּוֹת בְּאוֹתוֹ שְׁעַר, לְפַתּוּחַ אוֹתָן
 וְלִסְגוּר אוֹתָן לְפִי הַזְּמוּן, כְּמוֹ שְׁצַרִיד, וְהֵן
 נִצַּח וְהוֹד.

וְעוֹד, נִצַּח וְהוֹד [הֵם כְּנֻגָד] שְׁתֵּי מְזוּזוֹת
 [הַשְּׁעַר], שְׁבִהֵן קִימּוֹת דְלִתוֹת אֵלּוּ, שְׁהֵן
 הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה [אִימָא] וְהַשְּׁכִינָה

כְּתוּב וְגַם כִּד יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם (שם שם ט)
 דְּהָא כְּדִין חֲמוּ חִילָה וְדָאִי לְאִמְשַׁכָּא
 מְלִין בְּתַקוּנָא שְׁלִים מְעֵלָא לְתַתָּא. וּבְגִין
 דָּא לְכָל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל דְאִסְגִּי וְאִזִּיל
 וְדָאִי. זְכָאָה חוֹלְקִיהוּן דְיִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא
 דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי.

וְהָא אֲלִיָּהוּ נְבִיאָה מְהִימְנָא אֲתִי
 פְּתַח וְאָמַר, ר' ר' וְדָאִי וְהַמְשַׁכְּלִים
 יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ אֲלִין טְעָמִים
 וְנִקְדוּת. דְּבִשְׁעָתָא דְיִשְׂרָאֵל קִימִין
 בְּצִלוֹתָא כְּמָה תְּרַעִין מִתְּפַתְחִין בְּגִינְיָהוּ.
 וְאִתְּמַר בְּהוּ: אֲדִנִי שְׁפַתִי תִפְתַּח (תְּהִלִּים
 נא, יז). וְאֲדִנִי אִיְהִי תְרַע"א, וְדָא פּוּמָא.
 בְּמָאִי אִתְּפַתַּח. אֵלָּא בְּפּוּמָא דְאִתְּפַתַּח
 לְצִלוֹתָא אִתְּפַתַּח הָאִי תְרַעָא לְגַבְהָ,
 בְּתִרִין שְׁפּוֹן וְדָאִי דְמִנְיָהוּ תְרִין דְלִתוֹת
 קִימִין בְּהִיא תְרַעָא לְפַתְחָא לִין וְלִסְגָרָא
 לִין לְפּוּם זְמָנָא כְּמָה דְאִצְטְרִיד, וְאֲלִין
 נ"ה.

וְעוֹד, נ"ה תְּרִין מְזוּזוֹת, דְּכֶהוּ קִימִין
 דְלִתוֹת אֲלִין, דְאִנּוּן שְׁכִינְתָא עֲלָאָה
 שְׁכִינְתָא תַתָּאָה. וְאִצְטְרִיד לְמִקְבַּע מְזוּזָה

56. דהיינו להמשיך הטעמים והנקודות שאינם כתובים.

57. תרע"א, בלשון הקודש זה שער; ראה הענין הזה מפורט באדיר במרום עמ' רפח-רפט: "והנה הדלת הוא הסוגר השער, ובבחינה הזאת נקראת הנוקבא דלת, בסוד מה שהיא סוגרת את ה'ז"א שלא יהיה מושג אל התחתונים... ובסוד זה הדלת נקראת דלת. וכל זה נעשה בשם שלה שהוא אדני. וזה השם עצמו לפעמים יפעול בסוד דלת הסוגר את השער, ולפעמים בסוד שער פתוח... אך כדי להעשות בה פתיחה וסתימה צריך שיגיע אליה התעוררות מלמעלה. וזה כי הנ"ה דז"א הם שורש לנוק' כנ"ל, ולכן הם מתגלים בה בבחינה הזאת של סגירה ופתיחה. ובסוד זה הם מזוזה. וזה שמזוזה"ה עולה אדני מפני שאע"פ שהם הנ"ה דז"א, אינם במקומן".

התחתונה. וצריך לקבל מוזה בימין,⁵⁸
 וזה השכינה,⁵⁹ ששם פתובים [פרשיות]
 שמע והיה אם שמע, וזה חסד וגבורה,
 שבהם תקון השכינה בימין ושמאל.
 וצריך לקשור הפל בימין, וזה נצח,
 שפתוב עליו: נעימות בימין נצח
 (תהלים מזיא). או [שהפל קשור בנצח]
 מוזות, [נוטריקון] ו"ו מו"ת.⁶⁰ לעמיתו
 בהוד: כל היום דוהי⁶¹ (איכה א, ג), אכל
 בנצח, [הבית] נשמר.⁶²

ועוד, נצח, זה משיח בן דוד. הוד, זה
 משיח בן יוסף. בזמן שהשכינה
 מתקשרת במשיח בן דוד לימין [בנצח],
 או זו מות במשיח בן יוסף, שלא ימות,
 ויוכל לגאול אותה [השכינה]. וזה בעז,
 שנאמר בו: ופרשת כנפיך (וגו') [על
 אמתך כי גאל אתה]⁶³ (רות ג, ט). זה
 שדי של המוזה, משיח בן יוסף שנקשר
 בימין [נצח]. באותו זמן: ליני הלילה
 (שם שם, ג) - בגלות. אם יגאלך טוב
 יגאל (שם) - זה גואל קרוב, שנאמר

בימינא, ודא שכינתא, דתמן פתיבין
 שמע והיה אם שמע ודא חו"ג, דבהו
 תקונא דשכינתא בימינא ושמאלא.
 ואצטריך לקשרא כלא בימינא, ודא
 נצח דכתיב בה נעימות בימינך נצח
 (תהלים טז, יא). פדין מזוזות ו"ז מו"ת.
 דבהוד, כל היום דוהי (איכה א, ג). אכל
 בנצח אתנטרת.

ועוד, נצח דא משיח בן דוד. הוד דא
 משיח בן יוסף. בזמנא דשכינתא
 אתקשרת במשיח בן דוד לימינא, פדין
 זו מות במשיח בן יוסף דלא ימות,
 ויכול למפרק לה. ודא בעז דאתמר
 בה: ופרשת כנפיך וכו' (רות ג, ט). דא
 שדי דמוזה, משיח בן יוסף דאתקשר
 בימינא. בההוא זמנא ליני הלילה (שם
 שם, ג) בגלותא. אם יגאלך טוב יגאל,
 דא גואל קרוב דאתמר בה: טוב שכן

58. עי' שרע י"ד סי' רפ"ט ס"ב.

59. עי' זהר שם רנז ע"א; ועוד שם אדנ"י הוא כמנין מזוז"ה (65), עיין עץ חיים, שער הכללים פ"ג.

60. עי' זהר חדש רות ק"ג ע"ב; ת"ז, ת' י, כה, ע"א; ת' כב, סו, ע"א.

61. דוה, אותיות הוד; זהר פנחס רמג, ע"א; שם כי תצא רפב, ע"א; עי' ת"ז לג, עז, ע"א; ובעץ חיים שער יח פ"ו,
 פ"ט, ע"ב, ושער לה פ"ה.

62. כשהשכינה (המוזה) קבועה בימין (נצח), כוחות הטומאה (שהם מוגבלים בזמן) לא יכולים להכנס, עי' זהר
 ח"ג, רסו, ע"א - ע"ב.

63. עי' לקמן תי' לה; בועז הוא בחינת נצח שבימין; אוצרות רמח"ל עמ' רעח; תקט"ו תפלות, ת' בקץ (סוף).

64. עי' ת"ז תי' כא, ג, ע"ב; אוצרות רמח"ל עמ' קצז: "ליני הלילה - הלא הוא שארית הלילה, הנשארה עד יאיר
 היום, וגאולת ישראל שלמה תהיה".

בו: טוב⁶⁵ שכן קרוב (משלי כו), שפיון שנקשרה היא [השכינה] בימין, יכול הוא [משיח בן יוסף] לגאול אותה בלי למות. ואם לא יחפץ לגאול וגאלתיך אנכי (שם) – [אנכי – משיח בן דוד]. ודוד השתדל [בדבר] זה, לחבר השמאל בימין⁶⁶ אבל בשעה שחמאו ירבעם ורחבעם, נפרדו זה [השמאל] מן זה [הימין]⁶⁷ וסגרא אחרא התחזקה באותם עגלים [שעשה ירבעם] [ע"פ מלכים א יב,ח]. אבל לעתיד לבוא, יחזור משיח בן יוסף להתקשר במשיח בן דוד. ואז: והיו לאחדים בידך [יחזקאל לו], בראשונה משיח בן דוד, ומשיח בן יוסף מתקשר אחריו, לתקן תקון שלם פראוי.

בא וראה, הרבה שערים הם שנפתחים לתפלה של ישראל ודאי.

השער הראשון, שער היראה. ועד שלא נפתח זה [השער] אין שום שער נפתח. שהרי זה עומד ראשון לכולם. ובמה נפתח? אלא לזאת צריך האדם לשים בונתו בתחלה, שעל זה נאמר: ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתוה אל היכל קדשך ביראתך⁶⁸ (תהלים ה,ח).

קרוב (משלי כו, י). דכין דאתקשרת איהי בימינא כיל איהו למפרק לה בלא מותא. ואם לא יחפץ לגאולך וגאלתיך אנכי. ודוד בהאי אשתדל לחברא שמאלא בימינא. אבל בשעתא דחבו ירבעם ורחבעם אתפרשו דא מן דא, וסטרא אחרא אתתקפת באנון עגלים. אבל לזמנא דאתי יהדר משיח בן יוסף לאתקשרא במשיח בן דוד. וכדין והיו לאחדים בידך (יחזקאל לו, יז) משיח בן דוד בקדמיתא, ומשיח בן יוסף מתקשר אבתרה לאתקנא תקינא שלים פדקא יאות.

ותא חזי, כמה פרעין אנון דמתפתחן לצלותא דישראל ודאי.

תרעא קדמאה תרעא דיראה. ועד לא יתפתח דא לית שום תרעא מתפתח. דהא דא קאים קדמאה לכלא. במאי יתפתח? אלא להאי אצטריך בר נש לשואה רעותה בקדמיתא, ואתמר בה: ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתוה אל היכל קדשך ביראתך (תהלים ה, ח).

65. טוב, רמז למשיח בן יוסף כמו גואל שקשור ליסוד - יוסף; עיין שערי אורה עמ' מד, ז; אוצרות רמח"ל שם: "והיה בבקר - בעת ההיא למשיח בן אפרים יהיה".
 66. עיי' גם זהר בראשית ח"א, כו, ע"ב.
 67. ירבעם היה משבט יוסף והוא בחינת שמאל ורחבעם משבט יהודה, בחינת ימין. עיי' לעיל תי"ז, עמ' עה, אצל מס' 6.
 68. עיי' זהר תולדות ח"א קמא ע"א; על הפסוק: "ואני ברוב חסדך..." שצריך לומר בכניסתו לבית הכנסת, עיי' קיצור הכוונות עמ' ו.

דהינו [מה שישים פונתו] לקבל עליו
 עול מלכות שמים מצד השכינה על ידי
 ציצית ותפלין. בציצית - להסתתר
 תחת פני השכינה. בתפלין - לקשור
 אותה [את השכינה] אליו. בתפלין של
 ראש, לקשור אותה [השכינה] בראשו
 יחד עם הקדוש ברוך הוא. בתפלין של
 זרוע, לקשור אותה בזרועו.

השער השני, שער הנגון, וזה נפתח
 בזמן שמונעים ישראל לפסוקי דזמרה.
 שבשעה שהם מנגנים בהם בבית
 הכנסת, כמה בעלי נגון [מלאכים]
 עומדים לנגן אחריהם. וכאשר אלו
 המזמורים עולים ברוח הלב ובשמחה
 כמו שראוי, הקדוש ברוך הוא מחבב
 את שירת ישראל יותר משירתם של
 מלאכי עליון.⁹⁹ ואלו המלאכים לא
 מקנאים בישראל, אלא אדרבא פלם
 פותחים ואומרים: אשריך ישראל מי
 כמוך וגו' (דברים לג, ט). באותו זמן,
 נוסף בהם [במלאכים] אור על אור,
 שמחה על שמחה, ולפיכך פלם חפצים
 תמיד בטובתם של ישראל.

השער השלישי, שער הברכה,
 [דהינו] שער ההיכלות העליונים, שפלם
 עומדים להתקן על ידי ישראל. ומתי
 נפתח? אלא בזמן שאומרים ישראל
 ברכו. אז ממנה אחד עומד, ונקרא שמו

ודא לקבלא עלה על מלכות שמים
 מסטרא דשכינתא בציצית ותפלין.
 בציצית לאסתתרא תחות גדפין
 דשכינתא. בתפלין לקשרא לה עלה.
 בתפלין דרישא לקשרא לה ברישה
 בהדי קודשא בריך הוא. בתפלין
 דזרועא לקשרא לה בדזרועה.

תרעא תנינא תרעא דנגונא. ודא
 מתפתח בזמנא דמטאן ישראל לפסוקי
 דזמרה. דבשעתא דאנון מנגנין בהו בבי
 פנישתא, כמה מארי דנגונא קימין
 לנגנא אבתריהו. וכד אנון מזמורין
 סלקין ברעותא דלבא ובחדותא פדקא
 יאות, קודשא בריך הוא מחבב לשירתא
 דישראל יתיר משירתא דמלאכי עלאי.
 ואנון מלאכין לא מתקנאין בישראל,
 אלא אדרבא פלהו פתחין ואמרין
 אשריך ישראל מי כמוך וכו' (דברים לג,
 ט). בההוא זמנא אתוסף בהו נהירו על
 נהירו חדותא על חדותא. ובגין כך
 פלהו תאיבין תדיר לטיבותא דישראל.

תרעא תליתאה תרעא דברכתא. תרעא
 דהיכלין עלאין, דכלהו קימין לאתתקנא
 על ידיהון דישראל. ואימתי מתפתחא.
 אלא בזמנא דאמרין ישראל ברכו. דהא
 ממנא חד קאים ואקרי שמה ברכיאל

בְּרִכְיָא⁷⁰, וְהוּא מְמַנָּה עַל כָּל הַהִיכָלוֹת שְׁקִימִים לְהַתְקוֹן בְּרַבּוּי שָׁל כָּל הַבְּרֻכּוֹת⁷¹, לְעֵלוֹת הַשְּׂכִינָה לְמַעְלָה מִתְקַנֵּת בְּתַקּוּנֶיהָ. וּבִזְמַן שֶׁזֶה מִתְעוֹרֵר, כָּלֵם מְזַמְּנִים לְהַעֲלוֹת הַבְּרֻכּוֹת שָׁל יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. לְפִיכֵךְ קָדָם שִׁיתְחִיל הָאָדָם בְּאֵלוֹ הַהִיכָלוֹת, צְרוּךְ לְבָרֵךְ: בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרֵךְ (גו') [לְעוֹלָם וָעֶד]. וְזֶה [כְּשֶׁמִּתְפַּלֵּל] בְּצַבּוּר. וְאִם מִתְפַּלֵּל יְחִיד, צְרוּךְ לְשׂוּם רְצוֹנוֹ [דְּהִינּוּ בְּנִתּוֹ] לְאֵלוֹ הַמְּיֻלָּים.

הַשְּׁעַר הַרְבִּיעִי, שֶׁעַר הַתְּפִלָּה [שְׁמוּנָה עֶשְׂרִי]. בּוֹ: אֲדִנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח (תְּהִלִּים נא, יז). כָּאֵן הַכֹּל עוֹמֵד בְּלִחְשׁ. שְׁהָרִי אִימָא מְזַמְּנָת לְעַטּוּר עֲטוּרוֹת לְבַנְיָה, שְׁהִיא: קוֹל דְּמָמָה דְּקָרָה⁷² (מְלָכִים א' יט, יב) - שְׁקוֹל אַחַר עוֹמֵד בְּחוּץ וְנִשְׁמָע, אֲבָל זֶה הַקּוֹל בְּחִשָּׁא, שְׁלֵא לְהִשְׁמָע. וְאִז כָּלֵם עוֹמְדִים בְּתַפְלוֹת לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְּׂכִינָה, וְתַחֲלָה מִתְקַרְבִּים לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה. וְהִיא שׁוֹאֵלֶת עֲלֵיהֶם: מִי אֱלֹה (בְּרַאשִׁית מו, ח)? הָאֵם הֵם מְאֵלוֹ שְׁמֹחֲבָרִים מ"י בְּאֵל"ה⁷³, וְהִמָּה אֱלֹהִי⁷⁴ שְׁמֹשֶׁתֵּדָלִים בְּתוֹרָה לְשִׁמ"ה - [דְּהִינּוּ נוֹטְרִיקוֹן] לְשֵׁם ה' עֲלָאָה.⁷⁵ שְׁמִי שְׁלֵא מִשְׁתַּדֵּל לְשִׁמָּה, מִפְּרִיד ו' [הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - ו'א] מִן ה' [אִימָא עֲלָאָה, הוּא

דָּא מְמַנָּא עַל כָּלֵהוּ הִיכְלִין דְּקִימִין לְאַתְתְּקָנָא בְּרַבּוּיָא דְכָל בְּרֻכָּאן, לְאַעְלָא שְׂכִינְתָא לְעֵלָא מִתְתְּקָנָא בְּתַקּוּנָהָא. בְּזַמְנָא דְהָאִי אַתְעַר, כָּלֵהוּ אֲזַדְמַנְן לְאַעְלָא בְּרֻכָּאן דִּישְׂרָאֵל קָמִי מְלָכָא. בְּגִין כֵּךְ עַד לֹא יִשְׂרִי בַר נֶשׁ בְּאַנּוּן הִיכְלִין אֲצַטְרִיף לְבְּרֻכָּא בְּרוּךְ ה' הַמְּבָרֵךְ וְכו'. וְדָא בְּצַבּוּרָא. וְאִי בִּישְׁחִידָאָה צְלִי אֲצַטְרִיף לְשׁוּאָה רְעוּתָהּ בְּאַלִּין מְלִין.

תְּרַעָא רְבִיעָאָה תְּרַעָא דְעָלוּתָא. בַּה אֲדִנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. הִכָּא כָּלָא קָאִים בְּלַחִישׁוֹ. דְּהָא אִמָּא אֲזַדְמַנְתָּ לְאַעְטְרָא עֲטָרִין לְבַנְיָה, דְּאִיהִי קוֹל דְּמָמָה דְקָה (מְלָכִים א יט, יב). דְּקוֹל אַחַרִּינָא קָאִים לְבַר וְאַשְׁתַּמְע. אֲבָל דָּא קוֹל בְּחִשָּׁאִי דְלֹא אֲשַׁתְּמַע. כְּדִין כָּלֵהוּ קִימִין בְּצָלוֹתֵין קָמִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָהּ. וְקַרְבִּין לְגַבִּי שְׂכִינְתָא בְּקַדְמִיתָא. וְאִיהִי שְׂאִילַת עֲלִיהוּ מִי אֱלֹה. אִי אַנּוּן מְאַנּוּן דְּמַחְבְּרִין מִי בְּאֵלָה, וְאַלִּין דְּמִשְׁתַּדְלִין בְּאוּרִיתָא לְשִׁמָּה, לְשֵׁם ה' עֲלָאָה. דְּמֵאֵן דְּלֹא אֲשַׁתַּדֵּל לְשִׁמָּה מִפְּרִיד ו' מִן ה', אֱלֹה מְמִי. וְאִי אַנּוּן טְבִין אַתְמַר בְּהוּ: וְאַלָּה

70. זֶהר ח"א, קה, ע"א; ת"ז, ת"ז, ע, קל, ע"א. ע"י שֶׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, ט', ע"ג.

71. ע"י בְּרִית מְנוּחָה מִז, ס'ב; שְׂרֵשֵׁי הַשְּׁמוֹת, רמ"ז, אוֹת ב', ס'י טו.

72. ע"י ת"ז מִזְהַר חֲדָשׁ קִנְח ע"א.

73. מ"י זו אִימָא, אֱלֹהֵה זֶה ז"א, וְחִיבּוּרָם הוּא שֵׁם אֱלֹהִים. ע"י ת"ז ת"ז ס"ג צד ע"ב.

74. ע"י זֶהר מִשְׁפָּטִים, ח"ב, קה, ע"א.

75. אִימָא זו בִּינָה, שְׁמֵשׁ הַתּוֹרָה יוֹצֵאת, זֶהר יִתְרוֹ ח"ב, פה, ע"א.

מפריד] אל"ה מ"י. ואם הם טובים [שמשתדלים כראוי, ומחברים מ"י באל"ה להיות אלהים], נאמר עליהם: ואלה שמות בני ישראל וגו' (שמות א, א), ואז עולות [התפלות] בפנים.⁷⁶ ואם לא [נעשית הפונה הזאת], נאמר עליהם: מי בקש זאת מידכם וגו' (ישעיה א, יב). אחר כך השכינה מביאה אותן [התפלות] לפני המלך, והמלך שואל גם כן: מי אלה. והשכינה משיבה לו: בני הם (בראשית שם, ט) – אלו שמשתדלים עלי בכמה מצוות ובכמה תקונים. אשר נתן לי אלהים בזה (שם) [זה] – זה צדיק [יסוד], [שהרי] נאמר בהם [בישראל]: זרע קדש (ישעיה ו, יג). מיד פותחים השערים לפניהם [לתפלות], ועולים ומעטרים עטרות לפיך כמו שראוי.

שמות בני ישראל וכו' (שמות א, א) וכדין עליו לגו. ואי לא, מי בקש זאת מידכם וכו' (ישעיה א, יב). לבתר שכינתא איתיאת לון קמי מלכא. ומלכא שאיל הכי נמי מי אלה (בראשית מה, ח-ט). שכינתא אתיבת לה בני הם, אלין דמשתדלין עלי בכמה פקודין בכמה תקונין. אשר נתן לי אלהים בזה דא צדיק, דאתמר בהו: זרע קדש (ישעיה ו, יג). מיד פתחין תרעין קמיהו ועאלין ומעטרין עטרין למלכא פדקא חזי.

השער החמישי, שער התורה. [שער] זה לא מתגלה אלא בשעה שישראל קוראים בספר תורה בצבור, שאז התורה נגלית לפנייהם, ונמסרת להם. ולפיכך תקנה זו⁷⁷ היתה כדי שלא תשכח תורה מישראל. אם תאמר שהם [צריכים] להבין מה שכתוב? לא כן, אלא שעל ידי [קריאת התורה] מתגלה גלוי אור, שעומד להוריש התורה לישראל, ודאי, אז, והמשפלים – לתמן תקון שלם מצד אבא ואמא. אז נאמר:

תרעא חמשאה תרעא דאורייתא. דא לא אתגליאת אלא בשעתא דקראן ישראל בספר תורה בצבורא. דכדין תורה אתגליאת קמיהו ואתמסרת להו. ובגין כך גזירתא דא הנת בגין דלא תשתפח תורה מישראל. אי תימא דאנון מבינין מאי דכתיב. לאו הכי, אלא דבה אתגלי גלויא דנהורא דקאים לאחסנא אורייתא לישראל ודאי. פדין והמשפלים, לאתקנא תקונא שלים

76. עי' ת"ז תי' יח, לד, ע"א.

77. עי' בבא קמא פב, ע"א; שקריאת התורה פותחת השער, שתתגלה ותמסר התורה.

וְזאת התּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם וְגו' (דְּבָרִים ד, מד). וּמִלֵּאכִי עֲלוֹן אוֹמְרִים: מָה רַב טוֹבָךְ (תְּהִלִּים לא, כ) [טוֹבָךְ] - זֶה הַתּוֹרָה.⁷⁸ אֹ: וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם (דְּבָרִים ד, ד) - מִצַּד שֶׁל מִטָּה [זו"ן]. חַיִּים [בְּלִבְכֶם הַיּוֹם] (שָׁם) - מִצַּד שֶׁל מְעַמִּים וּנְקֻדּוֹת [מִן אָבָא וְאִמָּא]. הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל - הַשֵּׁם הַשְּׁלֵם שֶׁגָּדַל וְהוֹלֵךְ בְּדַאי. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם.

מִסְטָרָא דְאַבָּא וְאִמָּא. כְּדִין אֶתְמַר וְזאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם וְכו' (דְּבָרִים ד, מד). וּמִלֵּאכִי עֲלָאִי אֶמְרִין מָה רַב טוֹבָךְ (תְּהִלִּים לא, כ) דָּא אוֹרִיָתָא. כְּדִין וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם (דְּבָרִים ד, ד) מִסְטָרָא דְלִתְתָּא. חַיִּים מִסְטָרָא דְטַעֲמִים וּנְקֻדּוֹת. הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל, שְׁמָא שְׁלִים דְאַסְגִּי וְאִזִּיל וְדַאי. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוּן.